SAVCILIK ELİYLE ALDIĞIMIZ TEKZİPTİR

TEKSİF'te dolap dönmüyor

Teksif Sendikası yetkililerinin işverenlerle imzaladığı Toplu İş Sözleşmeleri işçiye maddî ve manevî büyük menfaatler temin etmiş ve bugüne kadar 120 iş yeri ile 35 bin işçi adına imzalanan sözleşmelerin metinleri kitap halinde bastırılarak işçilere dağıtılmış bulunmaktadır.

Kaldı ki her sözleşmede o işyerinde çalışan işçi temsilcileri de hazır bulunmakta ve işçilerin dert ve arzularını en az onlar kadar bilen ve her biri zaten o muhitten gelen sendika yetkilileri her fırsatta durumu işçi arkadaşlarına iletmektedirler.

Sendikamızın 274 Sayılı Kanuna intibak etmediği ve Semt Şubeleri Kongrelerinin yapılmadığı şeklinde bir iddia aslâ varit olamaz. 23 Ağustos 1964 pazar günü Bakırköy, Topkapı ve Eyüp Semt Kongreleri olgun bir hava içinde yapılmıştır.

Kongreler mevzuunda «işi oldu bittiye getirmek» iddiası gülünçtür. Kongre yapılacağı kanunî müddetinde mahalli gazetelerde ilân e-

Devamı 4 düncü Saifede

İŞÇİ
KÖYLÜ
ESNAF
DAR GELİRLİ
YURTTAŞ
SENİN GAZETEN

EMEKÇİ

haftalık siyasal halk gazetesi

YIL : 1 SAYI : 11
25 KURUŞ
29 Ağustos 1964
Cumartesi
Adres : Ankara Caddesi
No. 54 - İstanbul
Telefon : 27 15 88

Sayın
Nebil Varuy
Vahit İşhan 17/4
Bahçekapı
ŞEHİR

ÇÖZÜM BAĞIMSIZ DIŞ POLİTİKA

Son bir haftadır memleketimizin başlıca büyük şehirlerinde Amerikan aleyhtarı büyük mitingler yapılmakta, basınımızda da ayni yönde çok şiddetli yazılar çıkmaktadır. Haklı olduğumuz bir dâvada, dost ve müttefik bildiğimiz Amerika'nın bizi hiçe sayarak yüz üstü bırakmak istemesine karşı halkımızın duyduğu hayal kırıklığını ve öfkeyi anlamamaya, buna saygı duyup iştirak etmemeğe imkân yoktur.

Ancak şu gerçeği bu öfke dalgası içinde hiçbir zaman gözden kaçırmamak lâzımdır ki, milletlerarası münasebetlere yön veren tek prensip millî çıkarlardır. Bu böyle olunca, hiçbir milleti kendi çıkarlarını ön plâna almasından ötürü kınayamayız.

Amerika'nın davranışı bize bu gerçeği biraz acı ve hayal kırıcı şekilde de olsa tekrar hatırlatmış bulunuyor. Hatırlatmış bulunuyor diyoruz, çünkü bunu uzun zamandır unutmuştuk.

Evet Amerika'ya kızalım. Şimdiye kadar onların menfaatlerden arınmış saf dostluklarına inandırılmıştık. Bu inanç yıkılınca ilk tepki elbetteki kızgınlık olur. Ancak daha fazla da kendimize, bizi bu hale düşürenlere kızalım ve öfkemizi ifade etmenin ferahlığıyla yetinmek gafletine düşmeyip, tek ve asıl çözüm yolu olan gerçekçi ve bağımsız bir dış politikaya dönelim.

Bize Göre :

Bağımsız ve Milli bir Dış politikanın temel şartı

Şimdi artık, yıllardır Amerika'nın kuyruğuna bağlı siyasetin şampiyonluğunu etmiş çevreler de «kişiliği olan bağımsız bir dış politika» teranesi tutturdular. Tutturdular ama hâlâ, boyuna yön değiştiren, bir bu isteği, bir o isteği ileri süren bir politika içinde, ağlara düşmüş balık gibi çırpınıyorlar. Çırpınacaklardır da. Kurtulamazlar. Çünkü yıllar yılı, dayandığı antlaşmalar, sözleşmeler milletten gizlenerek güdülen ve bugün güya şikâyet edilen dış politika onların çıkarlarına yaradı hep. Yardım, kredi, hibe adıyla gelen milyarlarca liradan toprak ağaları, ithalâtçı - ihracatçı tüccar, millî sanayii kuracağı yerde yabancı sermayeye aracılık eden sözde «yerli» sanayîci beslenip semirtildi.

Büyük halk kitlelerine ise iki bin bilmem kaç yılına kadar torunlarının ödeyip bitiremiyeceği borçlar kaldı. Şimdi, adı geçen çevreler ve onların etkiledikleri siyasî partiler ve bu partilerin paylaştığı iktidar politikasını birden yüz seksen derece nasıl değiştirir? Bir yandan antlaşmalar, anlaşmalar, sözleşmelerle boğazına kadar taahhüt altına girmiş; bağımsızlığı, eğemenliği kısıtlayan, Anayasa hükümlerine yan çizen taahhütler deli gömleği gibi geçirilmiş memleketin başına. «Evet efendim» ci bir politika gelenek haline getirilmiş âdeta. Öte yandan da, böyle bir politika karşılığı milyarlar akmış belli kişilerin, sınıfların cebine. Kişiliği olan bağımsız bir dış politika bu özel çıkarlardan vazgeçmeyi gerektirecektir herşeyden önce. Vazgeçebilirler mi?

Kişiliği olan bağımsız bir dış politikayı ancak emekçi halkımızın söz ve karar sahibi olduğu gerçekten demokratik, gerçekten «açık» bir rejim, bir iktdiar uygulayıp yürütebilir.

Neden mi?

Kişiliği ve bağımsızlığını yitirmiş bir politika karşılığı alınan kredi, yardım ve hibelerden halkın özel bir çıkarı yok ki böyle bir politikayı tutsun. Tersine büyük kayıpları var.

Başı sıkıştığında kapağı dışarı atmayı düşünen ve bu maksatla da yabancı memleketlere döviz kaçıran, oralarda kabarık banka hesapları olanlar da halk

(Devamı Sa. 4'de)

Milliyetçiliği Kimseye Bırakmıyan

Yeni İstanbul Amerikalılardan yana

Kıbrıs meselemiz dolayısiyle önce Ankara'dan başlayan, sonra İstanbul'a, İzmir'e Adana'ya sıçrayan Amerikan ve emperyalizm düşmanlığı, bütün yurt satıhına yayılmak istidadı gösteriyor. Yeryüzünde geri kalmış tüm ülkelere esaret zincirinin kırılabileceğini is patlayan Türk ulusu, «Amerikalı Evine Dön!» «Kurtuluş Savaşında NATO yoktu», «Nerde Amerika, nerde insanlık?», «A. Birleşik Devletleri Defol!», «Kahrolsun Amerika» gibi dövizlerle hissini açıklarken, «Yeni İstanbul» «GO HOME YANKEE» başlığı altında çıkan imzasız bir yazı ile, bütün bu olaylar karşısında üzgün bir şekilde Amerikalı em-

(Devamı Sa. 4'de)

Türkiye İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu Ankara'da Toplanıyor

Türkiye İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu 5-6 Eylül günleri Ankara'da toplanacaktır. Bu toplantı, 10 Şubat'ta İzmir'de yapılan 1. Büyük Kongre'den sonra yapılan 2. ci olağan oturumdur.

Yurt ve dünya sorunlarının çıkmaza girdiği böyle bir ortamda, T. İ. P. Genel Yönetim Kurulu, çözüm istiyen birçok meselelere ışık tutacak, memleket sorunları hakkında, partinin görüşlerini kamuoyuna açıklayacaktır.

Türkiye İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu'nun yapacağı bu toplantının Kıbrıs buhranının en şidetli olduğu bir devreye rastlaması, bu oturumun önemini bir kat daha arttırmaktadır. Hele «5 Yıllık Plân»ın hedefine ulaşamıyacağının kesinlikle herkesce de kabul edilmesinden sonra Türkiye'nin emekten yana biricik partisi olan T. İşçi Partisi'nin bu toplantısı emekçi halkımızca dikkatle izlenmektedir.

Basın ve Ajans Şu Bildiriyi Yayınlamadılar

30 Ağustos münasebetiyle T. İ. P. Genel Başkanı M. Ali Aybar imzası ile yayınlanan ve çok önemli meselelere değinen bildiriyi aynen aşağıya alıyoruz.

30 Ağustos bizim en büyük bayramımızdır. Bir ölüm kalım savaşı vererek milletçe hür yaşamak hakkını, 42 yıl önce 30 Ağustos günü kazandık. Bağımsız Türkiye Cumhuriyeti bu zafer üzerine kurulmuştur.

Tarihimizde zaferle bitmiş savaş pek çoktur. Fakat bunlardan hiçbiri, 30 Ağustosta zafere ulaştırdığımız savaşla kıyaslanamaz. Çünkü Türk Halkınnı hiç kimseden, hiç bir makam ve merciğden emir almadan, kendiliğinden başladığı bu savaş, tarihin yazdığı ilk MİLLİ KURTULUŞ SAVAŞIDIR. Bu savaşta biz, sadece yurdumuza saldıran düşman orduları ile döğüşmedik. **«Heyeti umumiyemizce, heyeti milliyemizce bizi mahfetmek isteyen emperyalizme ve** bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı» da savaştık ve sömürgeci dünya düzeninde, artık bir daha kapanmıyacak olan ilk gediği biz açtık.

Ölümsüz başkumandan Atatürk, Afyonkarahisar - Dumlupınar Meydan Muharebesi için: **«Türk Milletinin burada ihraz etiği zafer kadar netice-i Kat'iyeli ve bütün tarihe,**

(Devamı Sa. 4'de)

Sosyal Dengesizlik ve Tarihi Sorumluluğumuz

ALİ KARCI

Anayasa'nın «Sosyal Devlet» ilkesini «kâğıt»tan «hayat»a çıkarmak, emekçi halkımızla birlikte bu amaca varmak, Atatürkçü aydınların, ilerici gençliğin en başta gelen görevidir.

Hattâ bizim gibi, toprak altı toprak üstü servetleri; yabancı sermaye grublarının açık sömürücülüğüne terkedilmiş iktisaden yarıbağımlı bir memlekette bu görev; daha ileri bir anlam, bir sorumluluk anlamı taşır. Çünkü yabancı sermaye çevreleri «Dış politika»mızı etkiledikçe «Sosyal Devlet» ilkesini gerçekleştirmek, sınıf ve tabakalar arasındaki dengesizliği azaltmak diye bir mesele olamaz.

Sosyal dengesizliği ortadan kaldırmak için savaşanların, buna paralel olarak «Dış politika»mızı büyük devletlerin dümen suyundan kurtarmak için de pek çok gayretler sarfetmesi gerekmektedir.

Halbuki, gazetelerimizin son günlerde yürüttükleri «Amerikan aleyhtarı politika» hissî bir konuya, Kıbrıs meselesinde Ame-

(Devamı 4. cü Sayfada)

Çöplükte Nafaka Arayan adam

Samatya, Yenikapı, Kumkapı... Sahil, yeryer kumsal, yeryer kayalık. Kayalıkların girinti-çıkıntısında bir yaşlı insan bas tonuyla döküntüleri karıştırıyor, çömeliyor, kalkıyor, biraz yürüyor, gene çömeliyor, sanki kaybettiği birşey varmış da, bu çöplüklerde onu arıyordu.

Saçı sakalı ak, seksenlik bir ihtiyardı bu.

Yanına sokuldum, bir selâm ilettim anlıyacağı biçimde.

Başını ağır ağır bana doğru çevirdi. Utangaç, ürkek bir hâli vardı ;gözleri, hayatın tırmıkladığı yüzünde, iki nokta gibi küçülmüştü.

— Aleyhümselâm oğul, dedi.

— Dede, ne ararsın buralarda? diye sordum.

— Ne arayacağım oğul, nafaka, dedi. Biraz ötede, yere bıraktığı yarı dolmuş bir çimento torbasını bastonuyla gösterip

— Te ha, sabahtan beri topladığım; demir, cam, maden; ne bulursam atarım torbamın içine, dedi. Demek ki, bunları satıp nafakasını sağlıyordu bu ihtiyar adam.

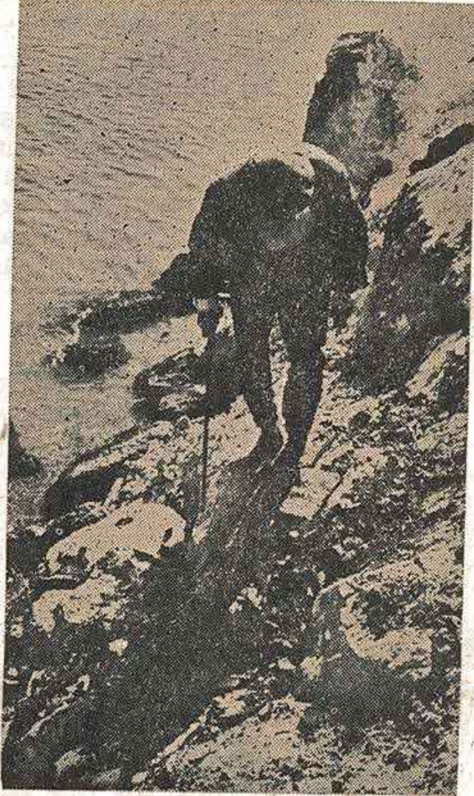
— Dede, dedim, senin başka bir geçim yolun yok mu? gelirin, çocukların, bir bakanın yok mu senin ?

— İki oğlum var, dedi, var emme, ni idecen? Hayırsızlar mı disem, kazançları az mı disem? Biri duvarlara ilân yapıştırır, kazancı nedir ki bilmem; azdır bes belli. Öbür oğlum ayakkabıcı; onda da çoluk-çocuğunu geçindirmek derdi. Eh, kiraya yardım ederler çok şükür. Ben de ekmeğe duz parası katmağa uğraşırım.

Konuşmasında «Anadolu» vardı bu ihtiyarın.

— Her yurttaş 60, bilemedin 65 yaşına kadar çalışmalı, amma bu yaştan sonra rahat bir köşeye çekilebilmeli; dapdar bir barınak, bir yudum su, bir dilim ekmek için, geçkin bir yaşta, çöplükler içinde ikibüklüm kıvranıp didinmemeli, diyorum kendi kendime. Dedeye soruyorum:

— Hiç olmazsa daha hafif bir iş tutamaz mıydın?

— Sen ne diyon oğul? diyor dede, her kapıya başvurdum. İhtiyarım, ihtiyar; bana kim iş verir ?

— Eee, ne diye bıraktın çiftini, çubuğunu da bu gurbetlere düştün? diye soruyorum; dedenin cevabı:

— Çiftim, çubuğum, yeteri kadar toprağım olsaydı evlât, beni bu yad ellerde görür müydün?

S. ÇULLU

Doğuda Hekimlik

Gazetelerde kaç kere Sağlık Bakanına sosyalizasyon işlerinin iyi yürümediği, hazırlıkların tamamlanmadan yapılan tebliğin hakikate uymadığını vakıalarla ileri sürüldü. Sağlık Bakanı, 5 Doğu İlinde sosyalizasyonun başladığını radyoda halka müjdelerken gerçeği bilmemezlikten gelmiştir. Personel tamamlanmamıştır. Bina inşa halindedir, malzeme olarak ortada bir şey yoktur. İl Merkezlerinde birkaç poliklinikten başka hiçbir faaliyet yok. Kış başlıyor, dağ başlarına yapılan Sağlık Evleri boş. Yeniliklerden vazgeçtik , eskiden muntazam tatbik edilen çiçek aşısı, hiçbir yerde uygulanmamaktadır. Köylerde kızamık ve boğmaca salgın haldedir. Doğumların büyük kısmı yine câhil kadınların elinde. Hastanelerde bile su yok, temizlik yapılamıyor. Birkaç personel için 20 den fazla lojman var. İnşa tarzları iklim şartlarına uymuyor. Bir fırtınada bunlar parçalanır, yeniden yüzbinlere ihtiyaç olur. Ucuz yerine, pahalı ilâç, lüzumlu yerine kullanılmıyan ilâç gönderilmesinin sebebini arayan yok. İlâç yokluğu halkın doktora olan güveni ni sarsmıştır. Doktorlar ve diğer personele söylenen, «valizini al git, radyona varıncaya kadar her türlü ihtiyacın hazır» lâfına artık inanan da yok. Anlaşılan sosyalizasyon, Bakanlığın holündeki resimlerde ve Balkana uydurma radyo tebliğini hazırlayanların kafasındadır.

Adımız geri kalmış memleket ama, doğrusu ya yalnız bir alanda herkesten ileriyiz. Göz boyayıcılık!

İş bununla da kalsa iyi. Elimize aldığımız her şeyin göstermeliğini yaparak yozlaştırmakta da eşimiz yok. C.H.P. İktidarı, kendi temel ilkesi olan devletçiliği nasıl berbat etti ise şimdi hekimlerin sosyalleştirilmesi işini de böylece zorlaştırmaktadır.

Dobra, dobra...

Bu Gocunma Neden

Emekçi'nin geçen sayısında, yerli «Mafia» konusunda Akşam Gazetesinden alınmış bir haber vardı. Gökhan Begin izinde, sahibi değişmekle beraber- yürüyen «Yeni İstanbul» nedense bundan memnun kalmamış. «Mafia nesi?» diye soruyor. Adı geçen gazete de bu sözün hırsız, soyguncu, çetesi anlamına geldiğini bilecek kadar okur yazar kişi vardır her halde.

«Yeni İstanbul»un ırkçı, kafatasçı, faşist, gerici sözlerinden pirelenmesini anlayoruz ama, neden alınıyor «Mafia» sözünden?

EŞMEN

Radyo yalan söylüyor

Emekçi Gazetesinin Yakıldığı Asılsız

Evet, radyo yalan söylüyor. 29 Ağustos Cumartesi günü saat 20 haber bülteninde EMEKÇİ GAZETESİ'nin gençler tarafından yakıldığını haber veren radyo yalan söylüyor.

O kadar yalan söylüyor ki, Gazetemizin Türkiye İşçi Partisi'nin organı olduğunu da habere ilâve ediyor kendiliğinden.

Gazetemiz T.İ.P. nin resmî organı değildir. Ama, gerçekçi bir politika güden, Türk emekçi halkının tek umudu olan Türkiye İşçi Partisi'ni desteklemektedir.

Gazetemiz sahibi, T. İşçi Partili olmakla beraber, yazı yazanların çoğu partili olmayan vatandaşlarımızdır.

Radyonun, olmayan bir olayı varmış gibi yurt sathına yayması, tarafsız davranması gereken bu müessesesinin böylece taraf tutar duruma düşmesi en basit deyimiyle hem ayıptır, hem de suçtur.

Türk halkından aldığı vergilerle varlığının devamını sağlıyan bu müesseseden, dürüst bir tarafsızlık istemek, Türk halkının en başta gelen hakkıdır. Hele, Kıbrıs gibi ulusal bir meselelerden dolayı meydana gelmiş son olaylar karşısında radyonun bu tutumunun yarattığı hava, gerçekten de üzüntü vericidir.

Emekçi Gazetesi, radyonun bu yalanını şiddetle protesto eder.

Millet Hakikati Öğrenmelidir

Amerika ile yapılmış anlaşmalarda neler vardır?

Bu anlaşmalar Büyük Millet Meclisi'ne hâlâ neden getirilmemiştir?

«Bizimkisi açık rejimdir» diye diye yıllar yılı dış politika konularını sımsıkı kapalı kutu halinde tuttular. Biz bize benzeriz. Çok doğru.

Şimdi gazetelerde okuyoruz: Amerika ile yapılmış ikili anlaşmaların bazı hükümlerinin «yeniden gözden geçirilmesi» için «Amerika hükûmeti nezdinde» teşebbüse geçmişmişiz.

Bunlardan birincisi 1956 yılında kabul edilmiş 6816 sayılı kanunla Amerikalılara, Türkiye'de suç işliyen Amerikalıların bu suç görevleri sırasında işleyip işlemediklerine Amerikan mahkemelerince karar verilmesi imtiyazının tanınmasıdır. Amerikan mahkemesi, suçun görev sırasında işlendiğine karar verince de suçlu Amerikalı Türk mahkemesinde değil, Amerikan mahkemesinde yargılanıyor. Küçük yavrularımızı çiğneyen, erlerimizi yaralayıp öldüren Amerikan subaylarının sözde yargılanmaları, verilen sudan cezalar ve halkoyunun haklı öfkesi geliyor aklımıza. Türkiye'de işlenen suçları Türkiye'de yargılayan yabancı mahkemeler! Hani kapitülasyonları çoktan kaldırmıştık?

İkincisi, NATO anlaşmaları dışında, Amerikalılara Türkiyemizde daha başta üsler vermişiz. Bu imtiyazların neler olduğu hâlâ söylenmiyor. Yalnız bu üslerde Amerikan askerî bulunuyormuş ve anlaşmalarda her hangi bir süre belirtilmemiş olduğu için bu imtiyazlar Amerikalılara süresiz olarak, ilelebet verilmiş!

İşin belki de daha hazin tarafı bu sözleşmeler Türkiye Büyük Millet Meclisi'nden geçirilmemiş. 1956'daki hükûmet'in geçirmemiş olmasını hadi anlarız. O idare zaten Anayasayı çiğnediği için devrilmedi mi? Ama yeni Anayasa'nın yürürlüğe girdiği 1961 yılından bu yana üç yıla yakın zaman geçti. Anayasanın 66. madesine göre yabancı devletlerin Türkiye'de asker bulundurmaları Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kararına bağlıdır. Bu nasıl iş? Anayasa böyle nasıl ihlâl edilir? Millet adına kanun yapan en yüksek organ bu sözleşmelerden nasıl habersiz tutulur? Büyük Millet Meclisi'nden geçmediği için bu anlaşmalar hukuken muteber olamaz. Nasıl uygulanır öyleyse?

Daha başka sorular da var: Amerikalılara tanınmış ve şimdi değiştirilmek istenen bu «imtiyazlar» açık ve seçik olarak nelerdir? Kredi, yardım, karşılık - paralar konularında ve daha bilmediğimiz askerî, malî, iktisadî ve idarî konularda Amerikalılara - ve başka yabancı devletlere - ne gibi imtiyazlar, haklar tanınmış, tâvizler verilmiştir? Tek tük rastladığımız, işittiğimiz, okuduğumuz somut olaylardan Amerikalıların, gerekli gördüklerinde, Türk hükûmetinin bir Türk vatandaşına pasaport verip vermemesi işine dahi karıştığını, eğitim, sendika işlerinden bir siyasî partinin başına kimin seçilmesinin muvafık olacağına kadar bu konuda kendilerini söz sahibi saydıklarını biliyoruz. Ama artık bütün anlaşmaları, imtiyazları, tâvizleri apaçık öğrenmek ister halkımız ve öğrenmek de hakkıdır.

O zaman Kıbrıs konusunda içine düştüğümüz çıkmazın nedenleri anlaşılacaktır.

EMAYETAŞ Grevcileri Arasında...

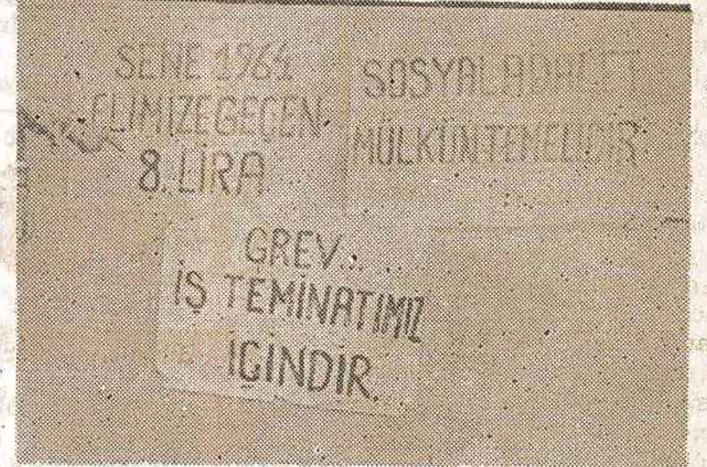
Röportaj

Etrafımızı saran işçilerin yüzünde, ağır hayat şartları, derin çizgilerini acımadan kazımış olmasına rağmen şimdi hepsinin gözlerinde temiz bir azmin ifadesi okunuyor. EMAYETAŞ'ta çalışan 585 kişilik tüm işçinin, onbeş gündenberi yaptıkları grevin sebatkâr havası etrafımızı alan işçi topluluğuna da hakimdi. İşçilerin şikâyet ve dileklerini nakleden fabrika kontrolörü Recep Üçlü: -asgarî ücretin 880 kr. tan 14 TL. sına çıkarılması, Toplu Sözleşmede 13 ve 16 cı maddelere dayanılarak hakem isteklerinin kabul edilmemesi üzerine greve gittiklerini açıkladı. Soruyorum - uzlaşma için bir teşebbüs oldu mu? Recep Üçlü ve arkadaşları içlerini çekip olumsuz bir ifade ile başlarını sallıyorlar. Üçlü: - Uzlaştırma kurulunun isteklerimizi kabul eden kararnameyi imzalamalarina rağmen işverenler bunu kabul etmemişlerdir. İşin garip tarafı şu ki işverenin kendi temsilcisinin de bu kâğıtta imzası bulunmasına rağmen işveren hâlâ diretmektedir. Sonradan istediğimiz hükûmet aracılığını da Sanayi Bakanı yaptı. Fakat bu da işi uzatmaya yaramaktan başka bir şey yapamadı. Sözü İsmail adındaki bir işçi alarak devam etti - Hükûmet aracılıkta işi uzatıyordu çünkü kış mevsiminin yaklaştığı şu günlerde soba ve makine gibi eşyalar çok yapılır. Bizim bu iş mevsiminde grev yapamıyacağımızı düşünüyorlardı. İstedikleri oldu ama biz grevi yine de yapıyoruz. Üçlü - onlar ne kadar direnirlerse direnşin en sonunda fabrika kapanır diyerek bu yoldaki azim ve güçlerini bir kere daha belirtti. - Grev de işveren, tahminimizce günde ne kadar zarar ediyor? - Tahminen 80 bin TL. sı ve hemen ilâve etti Üçlü - tabiî bu da millî

Dayanışma her zorluğu yenecek

gelire dokunan ziyandır. Fabrikaya da mamûl mal girip çıkmamaktadır. - İşçilere grev hakkı tanındıktan sonra işverenin davranışlarında bir değişiklik oldu mu? Yani hissi davranışlar gibi. Üçlü, hiç olmaz olur mu gibilerden başını salladı. - Hem de nasıl. Grevle sonuçlanan isteklerimizi kabul ettirmek için on aydan beri uğraşmaktayız. Türk-İş'in de bize moralman dahi bir yardımı olmadığı hattâ işleri uzattığı için hepimiz adını nefretle anarız. İşçilerden Muammer Özerkum'da - grev

Bir Lokma - bir hırka için

bizim iş teminatımız olmasına rağmen grev kararlarından sonra bizi zorla yola getirmek istediler. Nasıl? - Çalışarak hakkettiğimiz 17 günlük yövmiyemizi greve başladığımız 17 Ağustos'ta vermek istemediler. Bunu da sonradan verdiler ara paramız biter de çalışmaya mecbur oluruz düşüncesi ile hareket ettiklerini hepimiz biliyoruz. Zaten aldığımız para daha o gün bitti. Özerkum'un bildikleri de söyliyecekleri de çoktu. «Hem» dedi siz sadece grevle ilgileniyorsunuz. - Bizim fabrikada işverenin şahsiyeti de hani söz konusu olmaya lâyıktır.

— Neden? diye sordum - kendisi yahudi olan işveren B. Taranto işçiyi sadece grev veya ücret yönünden tazyik etse iyi. Birtakım karanlık düşünceleri vardır onun.

— Yani ne gibi? - İşçiye istikbal vermiyeceğinden bahseder, bütün mallarına zam üstüne zam yapar ama bizim öyle zamlı ücret yüzü gördüğümüz yoktur. Recep Üçler.de daha fazla dayanamadı. - Bu Emaye-Taş, fabrikaları içinde en şikâyet edilenidir. Eliyle sayarak devam etti:

— Yemeklerden zehirlenirsin, hakkını aramak istersin mahkemelere düşersin, ücretini elinden almaya kalkarlar daha neler neler. Bütün bunların üstüne B. Taranto bize Güney sahillerine inmemizi tavsiye eder ama biz zaten aldığımızla zor geçiniyoruz. Söylenecek ve yazacak pek çok şey vardır ama, bu konuyu enine boyuna işlemek için ne zaman ne zemin ne de şartlar müsaitti.

Nesil AYGÜMÜŞ

Türkiye İşçi Partisi'nden HABERLER

Ankara - Yenimahalle İlçe Kongresi

Ankara İli Yenimahalle İlçe Kongresi 30 Ağustos Pazar günü Yenimahalle'de Kars Kıraathanesinde kalabalık bir dinleyici ve konuk topluluğunun da katılmasiyle yapılmıştır. İstiklâl Marşı hep bir ağızdan söylenip, Atatürk ve 30 Ağustos şehitleri için saygı duruşu yapıldıktan sonra söz alan konuk ve delegeler bağımsızlık savaşımızın yurt ve dünya gidişi bakımından önemi ve parti programı açısından Türkiye'nin ekonomik ve sosyal dertleri üzerinde durmuşlardır.

Senatör Niyazi Ağırnaslı, yurt ve dünya olaylarının ancak T.İ.P. program ve tüzüğü açısından değerlendirilmesiyle gerçeklere varılabileceğini belirtmiş, emperyalizmin canavar dişlerinin yurt ve fakir uluslardan çözülüşüne başlangıç teşkil eden bağımsızlık savaşı ve bunun yaratıcılarını selâmlamıştır. Genel Kurul Üyesi Minnetullah Haydaroğlu dış politika ve Kıbrıs konusunda gerçeğin ilk önce T.İ.P. tarafından görüldüğünü bu görüşlerden dolayı partiye çamur atanların bu gün ayni şeyleri tekrarlamakta beis görmediklerini belirtmiştir. Genel Yönetim Kurulu Üyesi Yunus Koçak ise özellikle dış yardımın gerçek ve sömürücü yönü üzerinde durmuş, «halkımızın % 80 ini ezmek için kullanılacak bir dış yardımı istemiyoruz» demiştir. Söz alan Arslan Başer dış yardımlar, dış ticaret yoluyla fakir ülkelerin sömürülmesinin, özellikle emperyalizmin yeni sömürme yöntemleri ile Türkiye'deki emekçi sınıfların gelir dağılımı yönünden tahlilini yapmıştır. İstanbul Sanayi Odasınca çıkarılan yayınları inceleyen Başer; bu rakamlarla işçi sınıfının sömürülüşünü açıkça gözler önüne sermiştir.

Genel Yönetim Kurulu Üyesi ve Kongre Başkanı İbrahim Çetkin, Avukat Rauf Çapan ve Sendikacı İsmet Ercan'ın konuşmaları da ilgi ile dinlenmiş ve alkışlanmıştır. Yapılan seçimlerde, İsmail Kurç, Uğur Cankoçak Aydın Özbayraktar, Osman Arı ve Fikret Sobalak asil, Metin Telyakar ile Kemal Böke'de yedek üyelikler seçilmişlerdir.

İl Delegeliğine Osman Arı, Denetçiliğe ise Ersin Aytekin seçilmiş kongre başladığı içten hava içinde son bulmuştur.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ DİYARBAKIR MERKEZ İLÇE KONGRESİ

Diyarbakır (Özel) İlimizin Merkez İlçesinde T.İ.P. nin yıllık olağan kongresi çok samimî bir hava içinde yapılmış, başarı ile sonuçlanmıştır. Normal kongre çalışmaları dışında genel sorunlara değinen konuşmacılar memleketin kötü durumunun örnekleriyle, rakamlar vererek açıklamışlar, çözüm yollarının T.İ. P. in çalışmalarının ve proğramının ışığında emekçi halkımızın siyasal bir güç haline gelip iktidarı eline almasiyle ancak bulunabileceğini belirtmişler. İşçilerimizle emekçilerimizin, topraksız ya da az topraklı köylülerimizin ve toplumu aydınlarımızın T.İ.P.'e büyük ilgi gösterdiklerini, akın akın bu partiye katıldıklarını, memleket çapında bir hareketin başarı ile geliştiğini belirten hatipler, Türkiye İşçi Partisinin gerçek toplumcu niteliği inceleyeyerek bu niteliğin yitirilmemesi gerekliliği üzerinde dikkatle durulmasını istemişlerdir. Bu arada T.İ.P. Genel Başkanı M. Ali Aybar'ın kongreye gönderdiği mesajın okunması büyük bir coşkunluk yaratmış ve takrir verilerek tekrar okutulmuştur. T.İ.P.in, Belediye seçimlerinde Diyarbakırda sağladığı başarı daha büyük çapta tekrarlanması için bütün olanakların bulunduğunu belirten konuşmacılar bu yolda yılmadan çalışılması gerektiği üzerinde de önemle durmuşlardır.

Yapılan seçimlerden yeni Merkez İlçe Yönetim Kuruluna Seyfettin Sarıca, Canip Yıldırım, İsmail Kar, Mustafa Kılıç, Hamit Yetmiş, Rıfat Yavuz, Hüseyin Aruk, Mehmet Coşkun ve Fuat Güleçoğlu asil üye seçildikleri görülmüştür.

Bütün ilçelerinde kongrelerini tamamlayan Diyarbakırın T.İ.P. İl Kongresini il halkı ilgi ve sabırsızlıkla beklemektedir.

BEYKOZ İLÇE KONGRESİ

Türkiye İşçi Partisi Beykoz İlçe Kongresi 30 Ağustos pazar günü Paşabahçe İskele Gazinosunda yapılmıştır. Fethi Ünal Yönetiminde açılan ve 400'e yakın vatandaşın takip ettiği kongre, muhitte geniş bir ilgi uyandırmıştır.

Cemil Gider, Ali Karcı, İhsan Ofluoğlu, Mehmet Mol, Behice Boran, Osman Sercan ve birçok partili hatiplerin yaptıkları olumlu konuşmalar dikkatle izlenmiştir.

Yapılan seçimlerde, Yönetim Kurulu üyeliklerini Ali Karcı, Kâzım Mert, Ahmet Çotuk, İbrahim Çakmak, Metin Anlı, İhsan Ofluoğlu, Niyazi Lökçe kazanmıştır.

Denetçiliğe ise Süreyya Gülgün ve Oral Anlı, İl Delegeliğine Mehmet Mert seçilmişlerdir.

Yönetim Kurulu görev taksimini şu şekilde yapmıştır.

Başkan: Ali Karcı
Sekreter: Niyazi Lökçe
Sayman: Kâzım Mert

T.İ.P. ŞİŞLİ İLÇESİ KONGRESİ

Şişli İlçesi ikinci kongresini 30 Ağustos 1964 Pazar günü saat 10'da Kuştepede yapmıştır. Kongrenin toplandığı saatte karşıdaki gecekonduda bir düğün yapılmaktaydı, muhtar kendilerine bir oparlör temin etmişse de İşçi partililerin ricası üzerine oparlörü susturdular. Kongre sonunda verilen bir takrir itifakla kabul edilmiş ve toplanan para ile yeni evlilere bir hediye alınmıştır, bu olay candan gösterilere yol açmıştır.

İl Başkanı Yılmaz Halkacının yönettiği Kongrede İl delegeliğine Rasih İleri Arif Damar, Hıdır Güleç ve Edip Cansever teklif edilmiş, Güleç feragat edince oylamada Rasih İleri büyük çoğunlukla seçilmiştir. Denetçiliklere Daver Haser, Bedia İleri Zekâi Öner, Avukat Haluk Barutçuoğlu, Mete Ergin teklif edilmiş, yapılan açık oylamada ilk üçü büyük çoğunluk alınca H. Barutçuoğlu itiraz etmiş ve ilk oylananların avantajlı olduklarını ileri sürmüştür, alfabetik sıra ile oylama tekrarlanınca aynı sonuç elde edilmiş ve en son oylanan işçi Zekâi Öner en fazla oy alarak Daver Haser ve Bedia İleri ile birlikte denetçi seçilmiştir. Yeni yönetim kuruluna seçilenler tekstil ustabaşısı ve T. İ. P. nin Kâğıthane köyü Belediye başkan adayı Hıdır Güleç Lâstik-İş sendikası müfetişi Yakup Altın, Belediye Araçlar atölyesinden Habip Barış, Bomonti Bira atölyesinden Demir Oduncu ile yazar Rasih İleri, Tercüman Mete Ergin, öğrenci Herkül Millas arkdaşlardır.

Faaliyet raporunu Avukat Haluk Barutçuoğlu tenkit etmiş ve eski yönetim kurulu adına ilçe Başkanı Oğuz Engin cevap vermiştir.

Toplanan yeni yönetim kurulu Rasi Illeri'yi ilçe başkanlığına, Herkül Milas ı sekreterliğe ve Demir Oduncu'yu da saymanlığa seç mişlerdir.

ORHAN KEMAL

«Allahın Acımadığı İnsanlar»

HAFTANIN hikâyesi

Banka kredilerinin bol keseden, açık kalmış çeşme ağızları gibi, istenilenlere gürül gürül akıtıldığı yıllardaydı. Türkiye'nin her yanından İstanbul'a kuyruklu Kadillâklar akın ediyor, Beyoğlu caddeleriyle barları, pavyonlarında «Dinamik ziraat»in yeni hacı ağalarından geçilmiyordu.

İşte bu yıllardan birinde bir gün Beyoğlu kaldırımında rastladığım últra modern bir «Hacı ağa», kocaman göbeği, altın dişleri, öğle üzerine yakın olmasına rağmen akşamdan kalma hâlâ sarhoş gözleri, kupon kumaşından elbisesi, kravatı ne bileyim tekmil takım taklavatıyla mağrur, arkasına koyduğu elleriyle zınk demiş durmuştu:

— Vay merhaba yahu. Ne haber?

Eski bir çocukluk, okul, futbol arkadaşıydı. On yıl önce, yâni «Dinamik ziraat»ın açık kalmış çeşmelerinin bereketli kredisiyle tasını bol bol doldurmadan önce, yağıyla kavrulan, ürkek, çekingen biriydi. Kocaman göbeği şöyle dursun, eşle dostla konuşurken ellerini arkasına koymadığı gibi, insana yukardan da bakmazdı.

— Sağlık, güzellik.. demiştim.

— Ne iş tutuyorsun ?

— Eh işte, gazetelere romanlar yazıyorum, filimcilere senaryo yapıyorum...

Beni yukardan aşağı şöyle bir süzmüştü:

— Para kazanabiliyor musun bâri? Evin var mı?

— Ölmiyecek kadar kazanıyorum. Evim kira evi..

Önemimi büsbütün yitirmiş olacağım, dudak bükmüştü:

— Bu kafaları bırakmadın gitti!

— Hangi kafaları ?

— Canım işte mâlûm. Halbuki devir ne devir be. İyi kötü üç beş dönüm tarlanız da olacak. Sen de herkes gibi yanaşsan da, kredi alsan olmaz mı?

— Nasıl?

— Nasıl olacak, dön memleketine, gir partiye. Eşin dostun yardımıyla...

— Sebil çeşmelerine tasını tut demek istiyorsun değil mi?

Başını sertçe kaldırmış, sonra da arkasındaki ellerini çözüp, hızla uzaklaşmadan önce:

— Evet, sebil çeşmeleri.. demişti. O çeşmeler banka kredilerini millete sebil gibi akıtmasa, bugün çiftçilik bu hâle gelemezdi!

Sormuştum:

— Ne hâle geldi çiftçilik?

Gözlerini ayıra ayıra anlatmıştı:

— Dinamik ziraat devrindeyiz arkadaş. Bu kör, bu kara muhalefeti bırakın artık. Topraklarımız Amerika'nın en modern makinelerile sürülüyor, ekiliyor, hattâ çapalanıp, gene modern makinelerle hasadı yapılıyor. Eski günlerin Nuh Nebi'den kalma tahta saban devri tarihe karıştı. Sen ve senin gibiler uyuyorsunuz. Gaflet uykularınızdan uyanın. İçinde bulunduğumuz devir, yalnız ziraatin değil, memleket ticaret ve sanayiinin de dinamikleştiği bir devirdir!

Sözünü kesmiştim:

— Sana bir şey soracağım...

— Sor bakalım!

— Benim bildiğim Adana'nın ünlü bir Taşköprüsü vardır.

— Mâlûm.

— Bu Taşköprü'nün bu yanında ağaların, yâni büyük toprak sahiplerinin ağız dolusu altın dişlerini göstererek gümrah kahkahalar attıkları kahveler verdı.

— Gene var!

— Bu kahvelerin önü her yıl, mevsimlik ırgatlarla dolardı. Üstleri başları paramparça, dudakları çatlak, ayakları yalın, kucaklarında bir deri, bir kemik çocuklarıyla erkek yüzlü kadınlar, kadınlarının yanında birer korku, arada bir de öfkenin, hıncın heykeli gibi, küfür gibi dikilen, bakışları kurt bakışı erkekler vardı. O kadar çoktular ki bunlar.. Bunları hatırladın mı? Çukurova tarlalarının cehennem sıcaklarında boğazı tokluğuna çalışır, yüzde altmışı Taşköprünün «Ötegeçe» mezarlıklarında kalırlardı. Bunlardan ne haber?

Gülmüştü, keleş keleş, inek gibi gülmüştü:

— Allahın acımadığı insanlar onlar bire oğlum. Allahın acımadıklarına acıyacak sen mi kaldın? Onlara para ver, harcamasını bilmezler. Meselâ getir şu İstanbul'a bırak, ceplerinde de para olsun hani, ne olacak? Bir insan sureta insan olmamalı! Siyreten de insan olmalı. Heye, her yıl Urumdan Şamdan Çukurovaya binlerce amele iner. Sürü. Hayvan sürüsü. İnerler, çapa çapalarlar, bol bol ölürler, sonra da geldikleri yerlere çekip giderler. Onlar gene var. Onlar hiçbir devirde yok olmıyacaklar ki! Bereket versin Amerikan üretim araçlarına. Bizi, yâni Çukurova çiftçisini bunların elinden kurtarıyor!

Hayretler içinde kalmıştım:

— Onları mı sizden kurtarıyor, sizi mi onlardan?

— Bizi onlardan kurtarıyor!

— Kurtulması gerekenler siz değil, onlar bence. Onların kurtulmaları, kurtarılmaları lâzım. Yedibaşlı devler sizlersiniz. Kaynakları tutmuş, milleti «Millî refah»ın nimetlerinden siz, sizler yoksun bırakmıyorsunuz!

— ......

— ...

O bana, ben ona vermiş veriştirmiştik. Tabî bu arada eski dost eski arkadaş, üç beş dönümün yarı var yarı yokluğunda yağıyla kavrulan, bundan dolayı da terli tertipli, terbiyeli bu eski dost, yağma Hasanın böreği gibi dağıtılan kredilerle kendini kaybeden, şımaran, her şeyi bilirim sanan, kendini herkese ders vermeğe yetkili farzeden bu «Allahın sevgili kulu», işi polise kadar uzatacaktı nerdeyse.

Ona geçenlerde gene rastladım ama nerde eski göbek, eski kupon kumaştan pırıl pırıl elbise, kravat, gümrah kahkaha? Ellerini arkasına koymak şöyle dursun, yanıma suçlu gibi sokuldu:

— O zaman sen haklıymışsın, dedi.

— Neden?

— Banka kredisine filân yanaşmamaktan!

— Sen yanaştın, bol bol faydalandın da ne zararını gördün? Ne oldu yâni? Elinden aldılar mı?

— Yoo, almadılar şükür ama...

— Evet?

Elimi tuttu, sır verircesine, dostça:

— Bir gün gelir de almazlar mı acaba? Sen bilirsin! dedi.

Anlamıştım ne demek istediğini.

— 27 Mayıs almadı ama, günün birindeki bir başka 27. Mayıs'ın alıp almıyacağını bilemem. Bana kalırsa sen asıl o «Allahın acımadığı insanlar»dan kork!

Önce anlamadı, yüzüne tuhaf tuhaf baktı:

— Kim kim?

— Allahın acımadığı insanlar!

Anladı, güldü:

— Haa, şu... Evet?

— Onlardan kork !

— Nelerinden korkacakmışım?

— Akıllarının bir gün başlarına gelivermesinden..

— Yâni?

— Yâni bir gün elbette anlıyacaklar onlar da bu yurdun öz evlâtları olduklarını. Yıllar yılı, o sarı sıcaklarda Çukurova'nın tarlalar dolusu çapasını çapala, buğdayı, arpasının hasadını yap, zırıl zırıl terle, sefasını başkaları sürsü.n Bu sefada asıl onların hakkı olduğunu anlamıyacaklar mı sanıyorsun? Millî emeğin getirdiği millî refahta payları yok mu?

Yanımdan kaçarcasına uzaklaştı.

Civata Fabrikası Grevi bitti

Ayvansaraydaki civata fabrikası işçileri 32 gündür grev halindeydi. Bir aylık sıkı dayanmaları sonunda, işçileri isteklerini işverene kabul etirdikleri için bugün (2 Eylül) işe başladılar. 172 işçinin eksiksiz katıldığı bu grev hakları ve ekmeği uğrunda mücadele eden bütün işçilere örnek olma değerindedir.

İşçiler davalarının yolunda, böyle birbirlerine kenetlenirse daima zafer kazanacaklardır.

Bugünkü Düzen

Bir gerçek var ortada:

Nüfusumuzun ancak yüzde ikisi refahta; bunların bir eli yağda, bir eli balda; altlarında araba.

Nüfusumuzun, haydi diyelim ki, yüzde sekizi de yarı rahatta.

Ya, geriye kalan yüzde doksanı? Bunlar, her yönden kapkaranlıkta.

İşte, sürdürülegelen düzenin zehir blânçosu; Devlet arabasının dizginlerini uzun yıllar ellerinde tutanların başarısı (!).

— Ya, ne olacak?

— Devlet arabasının dizginlerini «Yüzde doksan» eline alacak, aydınlığa kavuşacak.

Yok bunun başka bir çaresi.

C. A.

Haftalık Siyasal Halk Gazetesi
Sahibi: Şaban ERİK
Yazı İşleri Müdürü: Yılmaz HALKACI
İdare Yeri : Ankara Cad. 54 — İstanbul
Telefon : 27 15 88

ABONE ŞARTLARI

Yıllık	10	T.L.
6 aylık	5	T.L.
3aylık	2.50	T.L.

Dizgi, tertip ve baskı : YENİLİK Basımevi
Cağaloğlu, Cemalnadir S. Büyük Millâs Han No. 48

BASINdan SEÇMELER

Kabahat Amerika'da degil bizdedir

Amerikaya kızmaya, Amerika'nın emperyalist, bencil, dünyaya liderlik etmekten çok uzak olduğunu sokaklarda bağırmaya başladık. Niye? Amerika yine eski Amerika'dır ve hiç bir yönü, hiç bir tutumuyla değişmemiştir. Emperyalistse eskiden de emperyalistti; bencilse, eskiden de bencildi. Bunları eskiden niçin görmedik de şimdi görüyoruz; yahut Kıbrıs meselesi olmasaydı yine görecek miydik? Sakatlık Amerika'da değil, bizi mdavranışlarımızdadır. Ve biz gerçekleri ancak kendi canımız yandığı zaman söylemiye kalktığımız müddetçe de bu sakatlık devam edecektir.

İkinci Dünya Savaşından sonra Amerika'nın geri memleketlerde tipik bir tutumu vardı. O memleketlerde muayyen fertleri zengin etmeye savaşıyor, onları kendilerine bağlıyor ve onların öncülüğü ile bütün memleketi kendi nüfuzu altında bulundurmaya kalkıyordu. Bu öncüler arkalarında Amerika'yı görünce kendi memleketlerinde yapmadık talan bırakmıyorlar ve halk içinde karşılarına çıkan her tenkidciyi Amerika ile elele vererek komünist diye eziyorlardı. Fakat sonunda halk ayaklanıyor, bu sun'i ve az çok satılmış öncüleri deviriyor. Amerika ya da sıkı bir «Go home» çekiyordu. Amerikan aydınları dahi bu politikadan çok şikâyetçiydiler. Kennedy bu anlayışı değiştirmeye çalışırken öldürüldü. Çirkin Amerikalı eseri bu tutumun acı bir tenkidinden başka bir şey değildi...

Bugün Amerika'ya fazla çatmıya hiç de hakkımız yoktur. Amerika'nın hoşuna gitmek için Türkiye'ye füze rampalarının getirilmesini parlâmentomuza dahi danışmadan kabul edenler biz değil miyiz? Amerika'nın Türkiyeyi Türk yazarlarından daha çok sevdiğini zannederek, bu gidişi tenkid etmek isteyen kalem sahiplerini hapislere atanlar bizler değil miyiz? On bir Türk askerini arabasıyla çiğnedikten sonra Capri'ye istirahate giden Amerikan albayı olayını örtbas edenler bizler değil miyiz? Küba krizi sırasında Kübayla ticari ilgimizi kestiğimizi bütün dünyaya ilk bildiren devlet biz değil miyiz? Amerikayı tenkit eden Amerikalı yazarların dahi eserlerini Türkiye'de toplattıran biz değil miyiz? Niçin yapıyorduk bütün bunları? Amerika'ya yaranmak için... Sevr Muahedesini Amerika Cumhur başkanı Wilson'un hazırladığını bile unutmuştuk.

Amerika'nın her uzandığı yerde bir kargaşalık çıktığını göremiyorduk. Önümüzde Kore, Vietnam, hattâ İran örnekleri taptaze duruyordu. Bunlara sonunda Türkiye de eklendi. Bizde de nihayet ihtilâller çıktı, insanlar asıldı... Bunların tam bir incelemesini yapamadık.

Bugün bizim hükümet, Amerikalılara tanınmış olan bâzı imtiyazların geri alınacağını çıtlatmaktadır.

Şimdi soruyorum size... Bu imtiyazların neler olduğunu, ne zaman verildiğini, kime danışılarak verildiğini biliyor musunuz? Ben gazeteci olduğum halde bilmiyorum... Demek halkın arkasında bâzı alış verişler oluyor, bâzı yerler kiralanıyor, bazı haklar hibe ediliyordu... Peki bundan çıkar sağlıyanlar kimlerdi? Eğer bütün Türk milleti ise bu işlerin milletten gizli yapılmaması gerekirdi.

Bütün bu bilgisizlikten sürüklenmeler ve âcizlik yüzünden Amerika'nın Kıbrıs işinde bizden yana olamıyacağını dahi tahmin edemedik. Amerika sadece Kıbrıs'ın tarafsız olmasını istemezdi. Yoksa Ada Yunanistanın olmuş yahut Türk kontrolü altında kalmış onun için müsavidi. Her iki devlet de kendisinin iktisadi peykiydi. Hattâ Ada bütünüyle Türkiye'nin olamıyacağı için, daha garantidir diye Enosisi tercih bile ederdi. Seksen yıldır ne Yunanlıların, ne Türklerin aklına gelmiyen Kıbrıslı Rumlarla Türkler, Adanın bağımsızlığı sözkonusu olunca iki tarafı kışkırtmak ve bağımsızlığı önlemek için ortaya atılmıştı.

Ama bunun kabahati Amerikan'nın değil bizimdir. Biz ya silme Alman taraftarı, ya silme Amerikan taraftarı olmaya ve ancak kazığı yiyince uyanmıya alışmışız. Ama ne hesap yapmıya, ne dünyanın gidişini izlemiye, ne uzağı görmiye ve ne de memlekete esnek bir hava vermiye alışmamışız.. Önce kimsenin ağzını açamadığı bir donmuşluk içinde yaşayıp yürütmek rahatımıza geliyor, sonra işler çıkmaza girince arpacı kumrusu gibi düşünmeye başlıyoruz.

Önüne gelen yalanla dolanla devlet idare etmeye kalkarsa sonu bu olur tabii.

Çetin Altan
«Milliyet»'den

Kolonbun yumurtası

Şapkamızı önümüze koyup düşünmek zamanı geldi: Türkiyenin Kıbrıs dâvasındaki aczi nereden doğmaktadır?

Papaz Makarios dört yüz bin kişilik bir toplumu peşine takmış, dünya siyasetinde sözünü yürüten adam edasiyle günden güne ağırlığını daha çok duyuruyor. Biz ise günden güne kötüleşen bir ortamda, güçsüzlüğümüzün nedenlerine cesaretle teşhis koymaktan yoksun, lâf ü güzafla vakit geçiriyoruz.

Niçin?

Mesele Kristof Kolom'un yumurta hikâyesi kadar basittir. Eğer bir gün, Türkiyeyi yönetenler, bu yumurtayı alıp konferans masasının üstüne çattadak oturturlarsa kimse şaşmamalıdır. Şimdiye kadar Türkiye, o yumurtayı çatlatmadan ve kırmadan masanın üstünde dik durdurmağa çalışıyordu, daha da çalışmaktadır. 1964 yılında bizim dik durdurmağa çalıştığımız yumurtanın adını da söyliyeyim : NATO!

Uğruna Kore'de bir mezarlık yarattığımız NATO...

Uğruna bütçemizi delik-deşik ettiğimiz NATO...

Uğruna Türk Mahkemelerinin yetkisini sınırladığımız NATO...

Uğruna Anadoluyu ve Anadolu insanını bir savaşta ilk hedef durumuna getirdiğimiz NATO...

Ve elimizde bulunan silâhlarını ancak bir yabancı devletin izniyle kullanabileceğimiz NATO...

İşte Türkiye bütün politikasını, bütün davranışlarını ve bütün tedbirlerini artık modası geçmiş bir politikanın kalıntısı gibi devam eden NATO çerçevesi içine oturtmağa çalıştığı için acze düşmüştür. Karşımızda bulunanlar ise bir yandan Yunanistanla NATO politikası oynarken, öte yanda Makariosla NATO dışında bir politikanın bütün imkânlarını kullanmak imkânlarını elde etmişlerdir. Makarios bugün dünya siyasetinde geçerli bir modern politikanın bütün yeteneklerini elinde tutmasını bilmiştir. Türkiyenin ise hareket kabiliyetini darlaştıran NATO çemberi içinde çırpınması kendisini getirip bugünkü açmazlara kıstırmıştır.

Kıbrıs davasını çözebilmek için önce dış ve iç meselelerimizi bağımsız olarak ve yalnız kendi çıkarlarımız açısından düşünebilmek yeteneğini ve gücünü kazanmak gerektir.

NATO çerçevesi dışında; ellerimizi ve kollarımızı, daha doğrusu aklımızı ve mantığımızı bağlamıyan bir özgür düşünce içine girdiğimiz zaman ne olur?

Önce şu olur: ENOSİS'e karşı durduğunu belki otuz kere açıklamış bulunan Sovyet Rusyayı dâvamızın en önemli bölümünü destekler görürüz.

Bu durum bize ENOSİS'i kabul ettirmek için zorlamalara başvuran Amerikanın karşısında bize en büyük gücü kazandıracaktır. Makarios Rusyadan ENOSİS için yardım alamaz. Batı kapitalizminin emirberi Yunanistana toprak ve şeref kazandırmak, hele NATO'ya daha bağlı bir Yunanistana Kıbrısı kazandırmak Sovyet Rusyanın hesabına gelecek bir iş değildir.

Ve bu durumda ENOSİS'i gerçekleştirmek istiyen bir Yunanistan karşısında NATO'nun dışında bir Türkiyeyi bulacaktır. Ve bu Türkiye bütün gücüne güvenerek, Yunanistana Londra ve Zürih antlaşmalarını bozduğu anda gerekeni yapacağını söyliyebilecektir.

Amerika sevgili Yunanistanına destek olduğu anda karşısında «yalnız» bir Türkiye bulmayacaktır.

Kıbrıs dâvasında söyliyebileceğimiz çok söz ve yapabileceğimiz çok iş vardır henüz... Yeter ki herşeyimizi verdiğimiz NATO için milli şerefimizi de feda etmeyi göze almıyalım. Bunun için de önce şu mızmız bağımlı ve tek taraflı politikayı reddedip, en azından Yunanistan ve Makarios ikilisi kadar bir açık görüşe sahip olalım.

Kıbrıs dâvasına NATO çerçevesinde değil, modern dünyanın geçerli olan bağımsızlık politikası içinde çözüm yolu aramalıyız. Bunu yapabildiğimiz gün kapalı duran kapıların açıldıklarını göreceğiz.

İlhan SELÇUK
«Cumhuriyet»den

Teksifte dolap dönmüyor

dilmiş, sendika üyelerine mektupla duyurulmuş, iş yerlerine ilân olmuştur.

Kongredeki iştirâk nisbetinin çok yüksek olması da zaten bunu göstermektedir.

Şayet sayın gazetenizin ilgilileri bundan böyle sendikamız hususunda bilgiyi bizzat bizden alırsa bu şekilde yanlışlıkların olmayacağı ve okuyucularınıza daha doğru haber vereceğiniz kanaatindeyim. Hem böylece sendikamızın kapılarının herkese açık olduğunu ve dolap dönmediğini ilk önce sizler görmüş olacaksınız.

Saygılarımla
Teksif Genel Başkanı
BAHİR ERSOY

DUYURU
EMEKÇİ GAZETESİ
Gelecek haftadan itibaren Perşembe günleri çıkacaktır.

AZİZ KARDEŞ
EMEKÇİ
Senin Gazetendir
ABONE OL
İLÂN BUL
HABER GÖNDER
YAZI YAZ
TECÜMELER YA P
BAŞARIDA
SENİN DE HİSSEN OLSUN

Bağımsız ve Milli dış Politikanın temel şartı

(Baştarafı 1'de)

değil, halktan değil.

Halkın Avrupa ve Amerika gezilerinde, oralarda yerleşip yabancı uyruğuna geçmede, o memleketlerin lüks eşyalarını edinmede de gözü yok. O, ezici çoğunluğu ile, bu topraklarda ekmeğini kazanmak kavgası içinde. Bir kısmı gidiyorsa ekmeğini yurdunda kazanamadığı için gidiyor, ve de gittiğinde o uzaktan göz kamaştıran memleketlerde anlıyor hanyayla konyayı.

Ve nihayet, halkın bütünü ile yaşamı, geleceği, bu memleketin bütünü ile, hızla, sosyal adalet ve Anayasa ilkeleri çerçevesi içinde kalkınmasına bağlı. Bu nitelikte bir kalkınma da toprak reformuna, emekten yana ve emeğin iştirakiyle plânlı bir devletçilik yolunda sanayileşmeye, dış ticaretin ve bankaların devletleştirilmesine bağlı. Bütün bunların gerçekleşmesinin vazvazgeçilmez şartı ise politik ve ekonomik alanlarda sadece ve sadece millî menfaatlere göre ayarlanmış bağımsız bir dış politikanın uygulanmasıdır.

Basın ve Ajans şu bildiriyi yayınlamadılar

(Baştarafı 1'de)

yalnız bizim tarihimize değil, cihan tarihine yeni cereyan **vermekte kat'i tesirli bir meydan muharebesi hatırl\mıyorum.»** der. Sömürge halkları, esir milletler, Atatürk ölene kadar Türkiyeye mucize yaratmış, kurtuluş yolunu açmış bir devlet olarak umutla ve sevgi ile baktılar.

30 Ağustos bizim en büyük bayramımızdır; Çünkü Türk halkı millet olarak varlığının bilincine bu savaşla ulaşmış ve MİSAKİ MİLLİ bir ülkü olmaktan çıkıp, anayurt toprakları bütünlüğünde 30 Ağustos zaferi ile gerçekleşmiştir.

Amerikanın hükümranlık haklarımıza artık açıktan açığa müdahaleye cüret etiği şu günlerde, 30 Ağustosun değerini çok daha iyi kavrıyoruz. Ve ATATÜRKÜN kişiliği olan, haysiyetli, bağımsız dış polatikasına dönülmesi için gerekli inan ve gücü 30 Ağustostan alıyoruz.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ
GENEL BAŞKANI
Mehmet Ali AYBAR

Sosyal Dengesizlik

(1 nci Sayfadan devam)

rika'nın bizi tutmamasının doğurduğu öfkeye dayanıyor. Bunun için de yıllarca izlediğimiz geleneksel dış politikanın temel gerçeklerine inilemiyor.

Atatürk'çü aydınların, ilerici gençliğin, işçilerin, topraksız ve az topraklı köylülerin, esnafın, zanaatkârın el ele, omuz omuza vermesinin zamanı geldi de geçti bile.

Türkiye'de, kişiliği olan, bağımsız bir dış politikanın; reformcu, sosyal adaletçi, bir iç politikanın izlenebilmesi için, bütün demokratik kuvvetlerin bir çatı altında toplanması gerekmektedir. Çünkü bu konuda, başarıya ulaşmanın tek şartı, müdaheleyi birlikte ve beraber yürütmektir.

Dış sömürücülere ve içerde tutucu ve gerici çevrelere karşı Türk ulusunun gerçek çıkarlarını savunmak, daha güçlü ve daha kuvvetli olabilmek için, EMEKTEN YANA OLAN AYDINLARIN, YANYANA GELMELERİ TARİHSEL BİR ZARURETTİR. Yüzde yetmişi cahil bırakılmış bir memleketin aydınları olarak, savaştan kaçmak, affedilmez bir hata olacaktır.

Bütün Atatürk'çü aydınların, ilerici gençliğin altında toplanacağı çatının hangisi olduğunu sormaya lüzum var mı?

Bu, «EMEK MİSAK-I MİLLİSİ»ni amaç bilen «HEYET-İ MİLLİYEMİZCE BİZİ MAHVETMEK İSTEYEN EMPERYALİZME ve «BİZİ YUTMAK İSTEYEN KAPİTALİZME KARŞI» savaşan Ölümsüz ATATÜRK'ün ilkelerini gerçekleştirme mücadelesini yurdumuzda inanarak tek başına yüklenen, yarınımızın umudu olan TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'dir.

Yeni İstanbul Amerika'lılardan yana

(Baştarafı 1'de)

peryalist ve kapitalist dostlarının yanında yer almakta ve aynen şöyle demektedir.

Şurasını da hemen söyliyelim ki, düne kadar dostumuz olarak andığımız ve herşeye rağmen ileride de bizimle beraber olacağından şüphe etmediğimiz Amerika'ya karşı yapılan nümayişlerde, özellikle kullanılan döviz ibâreleri bakımından tepki ölçüsünü biraz kaçırmış olmuyor muyuz? Bilhassa, bizim güç dost olduğumuzu hesaba katarsak, bu kadar güç gerçekleştirilen bir dostluğun, bu kadar çabuk elden çıkarılmasının doğru olup olmadığını o türlü ibâreleri gösteren dövizleri ellerinde taşıyan selim duygularından aslâ şüphe etmediğimiz vatandaşlarımıza soruyoruz.

Sayın İnönü, çizmesinin olmadığını, fakat aklı olduğunu söylemiştir. Bu akıl, bizi bir yanımızda İran bir yana, dört tarafımızı düşmanın sardığı bir dünyada şimdiye kadar dostluğunu gördüğümüz Amerika ile nerdeyse can düşmanı kesilecek bir hale getirmemeliydi, getirmemek zorundaydı.

Ama öyle görünüyor ki, kendi sürçmelerini başkalarının anlayışsızlığı haline getirip sorumluluktan kurtulmayı itiyad edinmiş bir dünyada yaşıyoruz. Dostlarımız, bizi gerçek dost bilenler bir gerçeği de bilmek ve bunu sineye çekmek mecburiyetinde görünüyorlar.

Dostluk bu, kolay değil. Acı sitemleri de olacaktır elbet.

Evet... «Yeni İstanbul» anasından doğan çocukları bile (4000) lira borca boğan NATO'nun kurucusu ve yürütücüsü Amerika için «Şimdiye kadar dostluğunu gördüğümüz» diyor da, sömürdüğü yer altı-yerüstü servetlerimizden hiç bahsetmiyor. Korede bıraktığımız ölülerimizi hele hiç anmadan öyle bir eda ile konuşuyor ki, sanki Amerika'nın bize yaptığı yardımlar, yalnız kara kaşımız, yalnız kara gözümüz için imiş.

«Yeni İstanbul» ne güzel bitiriyor yazısını.

«Dostluk bu, kolay değil, acı sitemleri de olacak.»

Doğru! Amerika'nın dostluğuna bir Kıbrıs değil, bin Kıbrıs kurban olsun değil mi Yeni İstanbul?...

Madde : 12 — Kulübe (150) lira veya daha fazla nakti yardımda veya bu değerlerde ayni yardımlarda bulunan kimselere (MÜZAHİR AZALIK) payesi verilir. Bu şahısların kimlikleri ve bağışları kulübün ŞEREF DEFTERİNE, yazılacağı gibi (ŞEREF SALONU) ihdas edildiği taktirde büyütülmüş resimleri bu salona asılacaktır.

Madde : 13 — KULÜPTEN AYRILMA : Kulüpten ayrılmak mek mecburiyetindedir. Bu aza talep ettiği taktirde tekrar Kulübe girer.

Madde : 14 — KULÜBÜN ORGANLARI :

a) Umumi hey'et,
b) İdare Hey'eti,
c) Murakebe Hey'eti,
ç) Haysiyet divanı.

Madde : 15 — UMUMİ HEY'ET : Kulüpte kayıtlı azaların 1/5 nin iştiraki ile Haziran ayında İdare heyetinin tayin edeceği tarih ve mahalde yapılır. Kanuni nisap temin edilemediği taktirde ikinci toplantı (7) gün içinde yapılır. Bu toplantıda kanuni nisap aranmaz.

Madde : 16 — Kanuni nisap aranmaz iştirakin mevcudu ile yapılır. cmfhypm

Madde : 17 — KONGRENİN İLÂNI :

a) Vilâyete dilekçe ile,
b) Şehirde münteşir iki yövmi gazete ile ilân edilir. (15 gün evvel)
c) Azalara mektupla, Kongre nizamnamede tarif edilen azanın iştiraki ile yapılır. Kongreyi idare Hey'eti Başkanı açar.

UMUMİ HEY'ET KONGRE DİVANI İÇIN BİR BAŞKAN, BİR BAŞKAN VEKİLİ ve yeteri kadar kâtip ve OY MEMURU seçer.